І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250
(212) 227-5251

РІК LXXXII. Ч. 128. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЦЕНТІВ 20 CENTS СУБОТА, 5-го ЛИПНЯ (JULY) 1975 No. 128. VOL. LXXXII.

Президент Форд, віцепрезидент Рокефеллер, міністри й амбасадори слухали співу А. Добрянського

Вашінгтон. — Бас-баритон Андрій Добрянський, соліст нюйоркської Метрополітальної Опери, у понеділок, 23-го червня, співав ролю Бенва в опері Пуччіні „Богема", а на цій виставі були присутні президент Джералд Форд з дружиною, віцепрезидент Нелсон Рокефеллер і його жінка секретар скарбу Вілліям Саймон, секретар фльоти Вілліям Мідцендорф, сенатор Едвард Кеннеді з дружиною, іранський амбасадор Ардешір Загеді, жінка французького амбасадора п-і Косцюшко-Морізе та багато інших визначних осіб із урядових і дипломатичних кіл.

Метрополітальна Оперна компанія ставила цю оперу Пуччіні у відомому „Вулф Треп Фарм" парку у Віснна, Вірджінія. Прихід із цієї оперної вистави, як також інших, виконаних Метрополітальною Оперою у цьому парку між 23-им і 28-им червня, був призначений на підтримку „Вулф Треп Компані", музичного ансамблю, зложеного із молодих мистців, які протягом літа виконують там різні музичні п'єси.

Вашінгтонська преса обширно інформувала про постановку опери „Богема" та про присутність на виставі президента Форда, його дружини та всіх інших достойників. У програмці вистави поміщено біографічний профіль Андрія Добрянського, де зазначено, що він народився у Львові, Україна, був солістом Українського хору „Думка" в Ню Йорку, опісля солістом Крайової Компанії Метрополітальної Опери, а від 1970-го року — солістом Метрополітальної Опери в Ню Йорку, в якій досі виступив у понад 25 ролях.

Сам Андрій Добрянський сказав, що хоча він й інші співаки завжди стараються виконувати свої партії якнайкраще, то коли довідаєшся, що в публіці є Президент ЗСА та інші достойники, то автоматично хочеш видати із себе „щось екстра".

У „Вулф Треп Фарм" парку Андрій Добрянський співав також в опері Верді „Форца дель Дестіно" у четвер, 26 червня. Відомий музичник критик газети „Вашінгтон Пост" Пол Гюм у виданні цієї газети з суботи, 28-го червня, хвалив виступ нашого співака, заявляючи, що „Андрій Добрянський вирізнявся в ролі Алькальде".

Андрій Добрянський широковідомий також із його виступів перед українською публікою. Між іншим, цього літа, як і попередніх, він співатиме на Союзівці. Перший його виступ на цій оселі УНСоюзу в цьогорічному сезоні передбачений на 19-го липня під час вечірнього мистецького концерту.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ВІДМОВИВСЯ ВІД ЗУСТРІЧІ З А. СОЛЖЕНІЦИНИМ

Вашінгтон. — На пораду Крайової Ради Безпеки президент Джералд Форд кількакратно відмовився зустрінутися з нобелівським лавреатом і російським дисидентом Александром Солженіциним під час перебування письменника у Вашінгтоні— заявив речник Білого Дому. Крайова Рада Безпеки вважала, що така зустріч Президента із Солженіциним може пошкодити політиці „відпруження" із СССР, беручи до уваги гострі виступи Солженіцина проти совєтського режиму. Президент Форд відмовився взяти участь у бенкеті, влаштованому в честь Солженіцина Американською Федерацією Праці — Конґресом Індустріяльних Організацій у понеділок, 30 червня. Президент також відкинув пропозицію двох республіканських сенаторів, Джессі Гелмса із Північної Каролайни та Строма Тирмонда із Південної Каролайни, які пропонували, щоб президент Форд відбув приватну розмову із Солженіциним.

Пресовий секретар Білого Дому Рон Нессен старався переконати кореспондентів, що відмова Президента зустрінутися із А. Солженіциним — „це не важлива справа". Натомість інші речники Білого Дому заявили, що в справі цієї зустрічі в Білому Домі проходили довгі дискусії. Деякі із дорадників Президента радили йому таки відбути зустріч із російським письменником, щоб не образити його і задовольнити його прихильників. Інші натомість вважали, що така зустріч пошкодить політиці „відпруження", деякі видвигали питання „ментальної стабільности" Солженіцина, а ще інші твердили, що Президент не повинен зустрічатися із письменником, бо він нібито прибув до ЗСА, щоб розголошувати свої книжки, а зустріч, мовляв, втягне президента Форда в „комерційну рекляму". Але згідно з твердженням чільних політичних коментаторів, головною причиною відмови було те, що Крайова Рада Безпеки вважала, що така зустріч суперечила б політиці „детанту" із Совєтським Союзом.

Брежнєв прийняв на приватній авдієнції 14 американських сенаторів

Москва. — В середу, 2-го липня ц. р. генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв прийняв у своєму бюрі в Кремлі велику делеґацію американських сенаторів, які перебувають тепер у Москві з однотижневою візитою. В розмові, яка тривала дві і пів години, взяли участь усі 14 сенаторів і в неофіційній частині деякі американські і совєтські журналісти. Пізніше на пресовій конференції сенатори ЗСА висловили думку, що хоч їхні відвідини Совєтського Союзу не причинились до кардинальної зміни совєтської позиції, то всеодно зустріч з совєтськими офіційними чинниками переконали Москву, що співпрацюючи з Америкою уряд СССР мусить рахуватися також з голосом Конґресу, побіч голосу Білого Дому, якщо результати такої співпраці мають бути позитивними.

Сенатори при тому інформують, що Леонід Брежнєв був в дуже доброму гуморі, багато жартував з поодинокими сенаторами, а показуючи на розвішані над його бюрком моделі різнородної зброї сказав: „Ось, бачите, це є наша нова зброя". Гюберт Гамфрі, демократ з Міннесоти відповів: „Прекрасно, ми можемо дещо з того використати для святкування 200-річчя Американської Незалежности".

В серйозних розмовах Л. Брежнєв заторкнув справи частинного стратегічного роззброєння і зменшення кількости стратегічних ракет, висловлюючи надію, що в короткій можна буде ці справи позитивно полагодити. Нав'язуючи до його попереднього звернення, в якому він пропонував Америці розпочати переговори про заборону продукувати зброю масового знищення, Брежнєв заявив, що він не має покищо уяви, яку саме зброю треба починати нищити. В розмові з Брежнєвим були заторкнені також справи еміґрації, торгівлі тощо.

В МЕХІКО ЗАКІНЧИЛАСЯ СВІТОВА КОНФЕРЕНЦІЯ МІЖНАРОДНОГО РОКУ ЖІНКИ, СХВАЛИВШИ 10-РІЧНИЙ ПЛЯН АКЦІЇ І „МЕХІКАНСЬКУ ДЕКЛЯРАЦІЮ"

Мехіко Сиґі. — Двотижнева Світова Конференція Міжнародного Року Жінки закінчила тут свої наради в середу 2 липня. Практичним вислідом цієї конференції є схвалений 10-річний плян акції для жіночого руху у світі у змаганні за повне зрівняння жінок з чоловіками, а також т.зв. Мехіканська декляраця, спонзорами якої були делеґації економічно недорозвинених країн. У той час, коли програмовий 49-сторінковий документ, в якому визначений плян діяльности, має відносно діловий характер і включає разом 219 різних проблем і пропозицій щодо праці жіночого руху упродовж наступних десяти років, Мехіканська декляраця є документом виразно політичним, в якому засуджується колоніялізм і вимагається його повної ліквідації, а також засуджується сіонізм і апартаїд. Власне з уваги на такий характер цієї декляраці, проти неї опонували делеґації ЗСА та Ізраїля, але без ніякого успіху.

У 10-річному пляні діяльности наголошується в першій мірі заходи з метою збільшення ролі жінок у різних ділянках життя кожної держави, а також такі проблеми, як здоров'я, прохарчування, родинне життя, населення, забезпечення відповідним житловим приміщенням, суспільними послугами тощо. В програмі говориться про технічно - професійний вишкіл жінок, їхню активну співучасть у розв'язуванні поточних соціяльно - політичних і економічних проблем на базі повної рівноправности з чоловіками, про виелімінування неграмотности, плянування родин. Згідно з вимогою конференції, включеної до програмового документу, „Об'єднані Нації повинні проголосити декаду 1975 - 1985 рр., як декаду Об'єднаних Націй для справ жінок і розвитку з метою забезпечити акцію на державному і міжнародному рівнях упродовж цього періоду".

Коментуючи схвалену програму, генеральний секретар Міжнародного Року Жінки Гельві Сіпіля заявила, що „цей плян — тільки початок. Тепер, я думаю, ми маємо підстави надіятися на початок нового світу. Жінки, які тут були, кажуть, що вони не є більше тими особами, якими були раніше". За словами Г. Сіпіли, плян включає створення спеціяльної служби, яка слідкуватиме за здійснюванням на практиці наміченого пляну і ці зібрані інформації будуть подані на розгляд наступної світової жіночої конференції, запляновані на 1980 рік в Тегерані, Іран.

Не всі жінки, однак, виявляли оптимізм в оцінці ситуації, вказуючи на те, що насправді на конференції в Мехіко Сиґі не були заступлені провідні чинники окремих держав, що матиме неґативний вплив на застосування на практиці постанов конференції, які будуть відкладені у „довгу скриню". Критично поставилися до деяких рішень конференції представники Ватикану, зокрема, коли йдеться про справу плянованих родин. Очевидно, щойно майбутнє покаже, чи ця конференція була справді „дуже історичною", як про це висловилася голова американської делеґації Патриція Гутар. Як відомо, вже на

(Закінчення на стор. 3-ій)

НЕХАЙ ЗНАЄ СВІТ! Під час Світової Конференції Міжнародного Року Жінки в Мехіко Сиґі присутні там делеґатки вільного українського жіноцтва влаштували голодовий страйк, щоб в той спосіб звернути увагу представниць жіноцтва світу на недолю українки в її поневоленій Батьківщині і, зокрема, на знущання на українками-політв'язнями в Совєтському Союзі. На фото — група українок біля великого транспаренту, на якому англійською і еспанською мовами написано: „Голодовий страйк! Допоможіть українським жінкам у в'язницях СССР!" Біля транспаренту, що стоїть на тлі офіціяльної емблеми Міжнародного Року Жінки, стоять американка Дороті Фіцпатрик (зліва) з Детройту, яка страйкувала разом зі своїми українськими приятельками, та Роксоляна Климук. Сидять (зліва) пані: д-р Маруся Бек, Стефанія Букшована (клячить), Марія Душник, Дарія Стеканяк та пані НН, яка не бажала, щоб її називати.

Приготовляють український фестиваль в Детройті

Детройт (Ф. Л.). — П'ятий з черги український фестиваль відбудеться тут в днях 1, 2 і 3 серпня 1975 р. на площі над рікою Детройт, дещо дальше на захід від площі, на якій відбувалися попередні фестивалі. Український фестиваль почнеться в п'ятницю, 1-го серпня о годині 6 по полудні молитвою і корнацією вибраної королеви фестивалю. В суботу і неділю фестиваль починатиметься вполудне і триватиме майже до півночі, якщо погода допише. Екзекутива робить усе можливе, щоб наш фестиваль, як у попередні роки, увінчався якнайкращим успіхом. У зв'язку з відзначенням 200-річчя ЗСА, всі кіоски будуть прибрані і удекоровані українськими національними та американськими прапорчиками. Публіку розважатимуть кращі мистецькі одиниці метрополії Детройту, включно з Українською Капелею Бандуристів ім. Т. Шевченка, під мистецьким керівництвом Григорія Китастого. В кіосках церковних і світських організацій подаватимуть смачні українські страви, гарячі і холодні напитки тощо. Між іншими атракціями, відбудеться показ української історичної ноші. Для вигоди відвідувачів, біля фестивальної площі є площа до паркування авт, по одному долярові від машини.

РАДІОПРОГРАМА В ЧЕСТЬ ГЕН. ЧУПРИНКИ

Вашінгтон. — Власник українських радіо і телевізійних передач „Година Українських Мелодій" Роман Маринович інформує, що з нагоди відзначування 25-річчя з дня смерти ген. хор. Романа Шухевича-Тараса Чупринки, яке відбуватиметься в неділю, 6-го липня ц.р. на Оселі СУМА в Елленвіл, буде передана окрема радіопередача з місцевої радіостанції WELF 1370 — AM, 99.3 — FM. Передачу можна буде слухати в неділю, 6-го липня о год. 8-й рано в Елленвіллі і околиці.

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У ДАВФИНІ

Давфин, Ман. — Національний Український Фестиваль Канади в містечку Давфині, Манітоба, почнеться цього року вже 31-го липня і триватиме до неділі, 3-го серпня. Під час Фестивалю, в якому активну участь бере кожного року Український Народний Союз, виступатимуть кращі танцювальні та вокально - музичні ансамблі з різних місцевостей Канади і з ЗСА. Між іншим, у цьому вже десятому з черги фестивалі виступить чоловічий хор „Прометей" з Філядельфії під диригентурою Михайла Длябоги, який поїде до Давфину окремим винайменим літаком. Аґенція Ковбасюка, яка займається транспортацією, приймає ще зголошення на Фестиваль і в літаку є ще вільні місця для тих, що бажають поїхати по зниженій ціні до Давфину.

МАРІЮ І. ПАЛЬЧАК ЗВІЛЬНИЛИ З УВ'ЯЗНЕННЯ

Гельсінкі (УІС „Смолоскип"). — Сюди дісталася вістка з України, що 14 квітня 1975 року звільнили з Мордовських концтаборів довголітнього українського політичного в'язня Марію І. Пальчак, останню з учасниць українського визвольного руху часів Другої світової війни, яка перебувала довгі роки в ув'язненні. Перебувала вона в таборі ч. 3 біля Барашева, де залишилася нова генерація українських політичних в'язнів — Н. Строката, Н. Світлична, І. Стасів-Калинець, І. Сеник, С. Шабатура і О. Попович.

Звільнення Марії Пальчак супроводила родинна трагедія – місяць перед звільненням, не діждавшись своєї дочки, 14 березня 1975 року, померла її старенька мати, а всього два тижні перед звільненням, в перших днях квітня померла її сестра Ганна. Марія Пальчак мала дістати дозвіл на поворот в рідне село — Шумляни, на Тернопільщині, хоч цієї вістки не вдалося підтвердити.

Марія І. Пальчак народилася в 1927 р., брала участь в українському визвольному русі, перебуваючи в підпіллю аж до 1960 року. В тому році переховувалася в бункрі, на Тернопільщині, разом з іншими підпільниками. В часі затяжного бою, вона одинока залишилася жива, але важко поранена. Після удалої операції і видужання, в 1961 році її засудили на кару смерти, яку згодом касаційна інстанція замінила на 15 років ув'язнення. Більшу частину свого ув'язнення провела в таборі ч. 3 біля Барашева, в Мордовії. Її брат Степан був засуджений в 1961 р. на 10 років ув'язнення, але доля його невідома.

В лютому 1975 року, після 25-річного ув'язнення була звільнена друга учасниця українського визвольного руху — Одарка Гусяк. Повернувшись в рідні сторони, О. Гусяк важко хворіє і майже цілковито втратила зір.

Округи УНСоюзу Ню Джерзі заповідають Стейтовий День УНС

Традиційний День Українського Народного Союзу стейту Ню Джерзі, який від кількох років є одною з головних атракцій українських громад зокрема північного Ню Джерзі, відбудеться цього року в неділю, 7 вересня в Українському Селі в Вавнд Бруку.

День-Свято влаштовують спільними силами чотири Окружні Комітети Відділів УНСоюзу: Нюарку (голова Юліян Баранюк), Перт Амбою (голова Михайло Фединишин), Джерзі Сиґі—Надгудсонська Округа (голова Степан Островський) та Пассейку (голова Іван Хомко), які дбайливо підготовляють програму. Комітет відбув в п'ятницю, 27 червня ділове засідання, під час якого обговорено програму свята та розподілено працю на поодинокі Округи. Головою стейтового Комітету є Степан Островський — голова Округи Джерзі Сиґі, а заступниками є голови сусідних Округ. Програма Дня буде багатогранна, будуть спортові атракції та різні несподіванки, для молоді і старших.

ГОЛОВНА УПРАВА УЛТПА В ЧІКАҐО

Головна Управа Українського Лікарського Товариства Північної Америки перенесла з днем 1-го червня ц.р. своє бюро до Чікаґо, осідку новообраного голови д-ра Ахіля Хрептовського, і воно тепер приміщується при 2247 Вест Чікаґо евеню, Чікаґо, Ілл. 60622.

В „УКРАЇНСЬКІЙ БРАЗИЛІЇ"

Репортаж д-р Теодозії Савицької

1

Субота, 29-го березня 1975 року, важливий день для мене особисто, важливий для багатьох осіб у Бразилії, важливий для організації Союзу Українок Америки, що ось висилає свою представницю до Бразилії в справах Стипендійної Акції СУА.

Попрощали мене на нюйоркському летовищі членки Екзекутиви СУА, побажали щасливої путі. Попрощали й інші з далеких місцевостей листами, карточками і телефоном, бажаючи щасливої й успішної подорожі ,і побажали щиро.

В літаку

Сиджу ось тут у літаку, який несе мене крізь темні простори ночі на своїх потужних крилах до Бразилії, як представницю Союзу Українок Америки, організації, якій саме сповнилося 50 літ існування ,організації, що дала великий вклад праці в культурно-громадське життя української спільноти, в тому і в ділянку суспільної опіки.

А коли в останньому десятиріччі виринула потреба допомоги українській молоді в Бразилії і в інших країнах, то Союз Українок Америки знову взяв на себе це важливе завдання при піддержці українського громадянства, що на заклик СУА включилося в акцію допомоги молоді для здобуття освіти.

Я цілковито опанована якимсь дивним почуттям, що підносить людину над світом, коли вона у тривожному очікуванні зустрічі з тими, що їй такі близькі, а рівночасно далекі.

Літак пливе спокійно, напрочуд спокійно, та й думки пливуть одна по одній. Пригадуються зв'язані з Бразилією мої спомини з дитинства, коли до наших батьків на приходство приїздив з поблизького манастиря оо. Василіян в Жовкві о. Януарій Коциловський, ЧСВВ, рідний брат перемиського єпископа Йосафата Коциловського.

Він же оповідав старшим про свої переживання місіонаря в Бразилії, а ми — громадка дітей — з якогось кутка кімнати жадібно ловили кожне його слово.

Отець Януарій у моїх очах виріс до поняття надлюдини. Він, священик, їде далеко на коні правити Службу Божу десь по великих темних лісах, на коні і то зі зброєю, бо там небезпека, якісь дикі люди можуть на нього напасти, бо ті дикуни вже там позабивали малих дітей. Вони часто нападають на наших людей.

Найважніше, що веселий о. Януарій відважний, знову туди їде, бо дуже полюбив ту Бразилію, хоча там є отруйні гадюки, великі чорні павуки, від укушення яких вмирається, та багато інших небезпек. Де та Бразилія, ми не знали, але найважніше, що там був темний ліс, дикі люди і дуже страшно.

Це був мій перший контакт з „українською Бразилією". Може він і до певної міри вирішив моє теперішнє зацікавлення цією країною.

Цими споминами ділюся з моєю донею, яка товаришить мені в подорожі до Бразилії, як моя „опікунка, дорадниця і завідуюча технічною ділянкою експедиції!"

Після 10 годин лету, наш літак почав приземлюватися. З висот побачили ми широко розкинене Ріо де Жанейро, друге з черги найбільше місто Південої Америки, положене над глибокими водами Атлантійського океану і серед мальовничих гір. Вже з літака видніє на горі Карковадо могутня статуя Христа Спасителя з простертими руками, що ними наче береже прекрасне Ріо. Враження дуже зворушливе. Як нас інформували, творцем цієї гігантської скульптури був українець з роду з Ріоклярщини (околиці Дорізону), який змінив своє українське прізвище і помер десь в сорових роках. Це одначе не перевірене.

Наш літак уже на землі — ми на міжнародному летовищі в Ріо. Перший етап нашої дороги — щасливо за нами. Але до Куритиби ще 500 миль, і немає безпосереднього сполучення, тому нам треба чекати 5 годин. Полагоджуємо всі потрібні формальності та переїжджаємо відповідним автобусом на льокальне летовище, з якого бразилійський „Варіг" завезе нас до Куритиби. Маємо кілька годин часу, тож дещо запізнаємося з Ріо.

Ріо де Жанейро, це одне з найкращих міст Бразилії, яке має коло 6 мільйонів мешканців. Його географічне положення — це ідеальне сполучення чудес природи: море, гори, ліси. Чудові пляжі з біленьким пісочком та тінистими пальмами. Прекрасні парки, ботанічні городи, різнородні овочі, а всюди

(Закінчення на стор. 3-ій)

Закінчився перший літній курс Філії УКУ в Вашінґтоні

Вашінґтон (ст). — Тут в Домі св. Софії відбувся саме перший літній Курс Філії Українського Католицького Університету в Римі. Курс почався 11 червня 1975 р. і тривав до 28 червня. На курс вписалося вісім студентів з Вашінґтону і, крім них, брали в ньому участь усі 21 учасники табору „Стежки Культури". Цей табір, організований Пластовим Куренем „Перші Стежі" (вже восьмий раз) тривав від 14-28 червня. В його програму, крім цілого ряду викладів і гутірок, передбачених для самих його учасниць і учасників, увійшли виклади Філії УКУ.

Курс відкрив 11-го червня о год. 7:30 вечора його керівник, проф. д-р Юрій Старосольський; зараз і відбувся перший виклад, який мала проф. д-р Марта Богачевська - Хомяк на тему: „Криза позитивістичного світогляду і сучасний дисидентський рух".

Дальші виклади, починаючи з понеділка 16 червня, були: проф. Радослав Жук — „Поняття творчої культури"; проф. Марта Богачевська - Хомяк — „Українознавство в американських університетах"; проф. Михайло Кушнір — „Українська ікона, як культурна цінність"; інж. Василь Лев — „Пристосування комунікації сателітами до едукаційних, медично - гігієнічних та громадських потреб"; Богдан Певний — „Огляд історії українського мистецтва" (з прозірками); Марта Тарнавська — „Англомовні видання з української літератури"; проф. Петро Одарченко — „Леся Українка і молодість"; проф. Юрій Старосольський — „Провідні ідеї українського права"; Остап Тарнавський — „Огляд сучасних еміґраційних письменників і поетів"; проф. Ігор Соневицький — „Огляд української музики і визначних українських композиторів".

Курс розпочато Богослужбою, яку відправив в каплиці Дому св. Софії, капелян Філії УКУ о. сов. Степан Кіржецький.

ЄВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n. Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право й потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Відстрашуючий потенціял"

У вівторок, 1-го липня, секретар оборони Джеймс Шлесінджер заявив групі кореспондентів, що ЗСА не можуть категорично відмовитися від можливости, що в крайній потребі, якщо б Заходові загрожувала неминуча мілітарна поразка, то Америка готова перша вжити атомову зброю. Слова Шлесінджера, як вказують коментатори, мали на меті роз'яснити відносно неясну заяву президента Форда, який 25 червня ц. р. не заперечив, але також не підтвердив, тобто в дійсності відмовився коментувати, можливість, що ЗСА в крайньому випадку могли б вжити тактичну нуклеарну зброю.

Заява Шлесінджера із 1-го липня роз'яснила становище Уряду щодо цієї справи, бо можна з певністю твердити, що Шлесінджер зложив цю заяву зі згодою Президента. Правильність мислення Уряду в цій справі Шлесінджер виявив словами, що якщо б Америка категорично заявила, що в жадному випадку першою не вжила б атомової зброї, то це дуже послабило б мілітарну потугу Організації Північно - Атлантійського договору (НАТО), бо зовсім зліквідувало б „відстрашуючий потенціял" такої зброї. Секретар оборони правильно вказав на факт, що власне із цієї причини американський Уряд вже понад 25 років відмовляється відкинути можливість, що в крайній потребі могли б першими застосувати нуклеарну зброю. Тим Шлесінджер заперечив твердження деяких коментаторів, що уряд президента Форда змінив дотеперішню американську політику щодо вживання такої зброї. Як відомо, у 1953-му році Північна Корея та Червоний Китай погодилися на перемир'я щойно після того, як тодішній президент Двайт Д. Айзенгавер загрозив, що Америка готова вжити атомову зброю, якщо корейська війна не буде припинена якнайшвидше. Отже, „відстрашаючий потенціял" нуклеарної зброї був застосований Америкою ще в 1950-их роках і мав позитивні наслідки.

„Відстрашуючий потенціял" цієї зброї може запевнити мир в світі й сьогодні, наприклад, здержати Північну Корею від поновної агресії проти Південної Кореї, чи здержати Совєтський Союз і держави Варшавського Пакту від нападу на країни Західньої Европи. Це не означає, що ЗСА і СССР не повинні продовжувати своїх старань обмежити і офензивну і оборонну атомову зброю та дійти до якогось порозуміння щодо обопільного зменшення кількости цієї зброї. Але доки комуністичний бльок не закине своїх експансивних - імперіялістичних замірів, то — як це правильно сказав секретар оборони Шлесінджер — ЗСА не можуть категорично і не повинні резиґнувати з „відстрашаючого потенціялу".

Конференція великого значення

В середу 2-го липня закінчилася в Мехіко Сити Світова Конференція Міжнародного Року Жінки. В історії жіночого руху це вперше жінки усього світу мали такий форум, на якому вони могли не тільки обговорювати свої найважливіші проблеми, а й опрацювати 10-річний плян діяльности, в ході здійснення якого жіночий рух має досягти основну мету — повне урівноправнення жінки.

Очевидно, між визначеними плянами і їх реалізацією у щоденному житті виринають різні несподіванки і труднощі, а багато навіть найкращих плянів таки не щастить перевести в життя. Все таки, найважливіше те, що такі пляни і проєкти були зроблені, що осягнуто у багатьох суттєвих питаннях погодження. Конференція жінок у Мехіко Сиիті показала, що зорганізоване жіноцтво представляє собою велетенську силу, яка може заважити на долі народів і усього людства вже у недалекому майбутньому.

Світова жіноча конференція виявила у неменшій мірі чималі труднощі і розходження у підході до справ і проблем. Це зокрема стало ясним при конфронтації жінок-учасниць з країн економічно недорозвинених, які змагаються за усунення всіх залишків іноземного імперіялізму і колоніялізму, і жінок - учасниць з країн економічно розвинених. У ще більшій мірі це виявилося при виступах жінок - делеґаток СССР і совєтського бльоку, для яких, мовляв, не існує „жіноче питання" як таке, враховуючи той формальний факт, що згідно з конституціями СССР і його сателітів жінки у цих країнах зрівняні з чоловіками і не існує потреби змагатися за жіночі права. Проблеми, що ними займаються жінки СССР — є „проблемами усього совєтського суспільства", заявила одна із членів совєтської делеґації.

Про те, що совєтська дійсність аж ніяк не відповідає тому, що написано у совєтській конституції, на конференції розповіли, використовуючи різні доступні їм засоби масової інформації, українські жінки, які туди прибули у неофіційному характері з різних західніх країн. Власне завдяки їхній інтенсивній акції, завдяки переведеній голодівці, привернено увагу цієї Світової конференції до справи долі жінки у совєтській тоталітарній поліційній державі, де тисячі жінок не тільки караються в тюрмах, але де їм навіть не дозволяють називатися політичними в'язнями.

Треба відзначити, що Світову конференцію з нагоди Міжнародного Року Жінки в міру можливостей належно використано для видвигнення там справи переслідувань в Україні і для záктивізування української проблеми, що має свою окрему вагу.

Закон про допомогу будівельній індустрії

Вашінґтон. — У середу, 2 липня, президент Джералд Форд підписав компромісовий законопроєкт, який має на меті допомогти будівельній індустрії, яка протягом минулих кілька років потерпіла великі втрати. Згідно з цим новим законом, Уряд за 10 більйонів долярів закупить від приватних позичкових інституцій гіпотеки на теперішній відсотковій стопі, тобто 9 процентах, а потенційні домовласники тоді зможуть одержувати ці гіпотечні позички від Уряду, але вже тільки за 7.5 відсотка. Речники Конґресу й Білого Дому твердять, що новий закон спричиниться до побудови і продажу 300,000 нових домів.

Василь Маркусь

ПЕРЕД УКРАЇНСЬКИМИ ДНЯМИ В РИМІ

Останнім часом, вже кілька разів щодва роки відбуваються українські паломництва до Вічного Міста, Риму. Разом з тим в столиці вселенського християнства совершилися вікопомні події в житті нашої Помісної Української Католицької Церкви, що стали немов милевими стовпами в її сучасній історії.

Восени 1969 р. з нагоди посвячення собору Святої Софії прибула досі найчисленніша українська паломнича громада до Риму, щоб дати вислів любови та прив'язання до свого Первоієрарха, Блаженнішого Йосифа, який своїми подвигами відкрив нову сторінку нашої церковно - національної історії. Теперішній Вселенський Архиєрей, Папа Павло УІ, вшанував ці незабутні українські дні своєю участю в пропам'ятних врочистостях. З тієї ж нагоди відбувся IУ Архиєпископський Синод УКЦеркви, що став наріжним каменем будови помісности й патріярхального устрою нашої Церкви.

В листопаді 1971 р. зібралися знову з різних країн українські прочани з нагоди відкриття відбудованого храму Жировицької Богоматері св.св. Мучеників Сергія і Вакха у Римі та з приводу 375-ліття Берестейської Унії. І цю нагоду використали наші Владики під проводом Блаженнішого Отця Йосифа для відбуття чергового, У Архиєрейського Синоду.

Два роки пізніше, в 1973 р., в Римі перенесено мощі бл. пам. Митр. Йосифа Сембратовича до крипти собору Святої Софії і також з тієї нагоди зійшлися ієрархи УКЦеркви до Риму. Знов українські Владики відбули новий Синод, шостий з черги, під проводом свого Первоієрарха, який прийняв конституцію (устав) про патріярхальний устрій Помісної УКЦеркви.

А тепер ще раз з нагоди благословенного 1975-го Святого Року збереться український Божий Люд — священство, монашество і вірні — у Вічному Місті, щоб в празник святих верховних апостолів Петра і Павла обновити свою віру, ствердити єдність із Вселенською Церквою, як також засвідчити прив'язання до ідеалів нашої важко випробовуваної помісної Української Церкви. В черговий раз представники цієї Церкви з різних країн, в тому також будучи речниками Матірної Церкви на землях України, заявлять виразно, що наша Церква є помісною і патріяршою, що вона є одною і об'єднаною понад території і кордони, і що вона правиться на патріяршому устрої, що вона живе і розвивається, і що ніякі „врата адові" її не подолають! Що її очолює Блаженніший Патріярх Йосиф, всенародно і найбільш автентичним способом піднесений до цього стану й відповідальности волею Божого Люду!

Наш єпископат, зібраний на своєму новому Помісному Соборі — віримо — поновно ствердить цей акт встановлення українського католицького Київсько-Галицького патріярхату своїм соборним голосом і спільним зверненням до всього християнського світу. Хочемо також вірити, що Свята Апостольська Столиця в особі Вселенського Архиєрея у цей Святий Рік зустріне прихильно такий розвиток і його завершення та дасть своє благословення нашій Церкві і її першому Патріярхові, Блаженнішому Йосифові.

⁂

Не скриваємо, що процес оцього природного росту та дозрівання східньої католицької Церкви українського народу не був легким. Багато дійсних і штучних перешкод ставилися їй на шляху до повної самоуправности та патріяршого завершення, що було прагненням століть і поколінь та до чого її управнює і збірний голос Вселенської Церкви через Другий Ватиканський Собор.

Наші змагання на протязі останніх десятьох років були затяжні. Крім успіхів та досягнень позначилися у цій боротьбі й затримки, перешкоди та розчарування. Але, поза цим всім, були це вийняткові роки змагань, постійного поступу вперед, розвитку, нового запалу й чергових здобутків. Ми мали багато труднощів і противників, але не потерпіли поразки. Труднощі з'являлися не раз з того боку, звідки їх найменше можна було очікувати. Сучасне положення нашої і Вселенської Церкви занадто ускладнене, щоб процес дозрівання помісности й патріяршого устрою УКЦеркви відбувався безперешкодно. Про те також дбають наші історичні вороги.

Але мало ми у цих змаганнях ясну та велику ідею, мали її подвижників, а насамперед провідника в особі Їх Блаженства Йосифа. І тому не піддавалися ми легко хвилевим труднощам. Їх ми перемагали й послідовно ставили нові брили під нашу церковну будівлю.

На наших очах і саме в ці дні ми цю будівлю завершуємо. Приходить нам, сучасникам, зокрема проводові —ієрархії, провідному священству та мирянським діячам — класти покрівлю на цю будову. Маємо Патріярха, маємо вже патріяршу конституцію, маємо помісну

(Закінчення на стор 3-ій)

К. Крупський

НОВА КНИЖКА ПРО ІСТОТУ НАЦІОНАЛІЗМУ

(2)

Мабуть в цілому світі немає народу, на якому ці суперечності відбиваються в такою великою шкодою, з якою вони відбиваються на українському народові, який, як на іронію справедливости, посідає всі елементи, що творять націю, але в той же час, коли в інших народів ті елементи є завершені національною державністю, то український нарід і досі національної незалежности не має. Яким несправедливим є те, що Москва пришиває українцям етикету націоналізму, а деякі наші ступайки московської пропаґанди, як папуги, повторюють цю протиукраїнську пропаґанду. Думаємо, що якби українці справді були такими націоналістами як інші народи, то нині Україна була б вже вільною, а не модерною колонією Москви.

Коли уважніше глянемо в недалеке минуле то побачимо, що національна свідомість нашого народу була дуже опізненою в порівнянні з національним почуттям інших народів. Ми ж пам'ятаємо те, як ті, що сіяли національну свідомість серед нашого народу на заході України, змушені були послуговуватись декалогами, українського націоналіста, а наша справа стояла б краще, якщо б тоді український селянин, робітник та інші народні верстви і без декалогу знали, хто вони є і яка їхня повинність супроти своєї нації.

Щоправда, з історичного досвіду бачимо, що національної незалежности ніхто народам не дає в подарунку. По це „Богом і людьми визнане право", як воно часто звучить у фразеології, нарід мусить сягнути сам, а осягнене мусить належно захищати.

Проф. Ісаакс дуже вдало доказує історичними фактами, як родився і приходив до сили націоналізм у найбільш відомих країнах Заходу, де міт авторитету князів церкви почали перебирати князі націй і цікаве, що того перебору ніхто не уважав якимсь атеїзмом.

Про американський націоналізм проф. Ісаакс, між іншим, пише: „Визнавці доби причини", які створили Американську Республіку, вірили у вище покликання та в ідеал місії їхньої нової нації, вони вірили в американську „цивільну релігію", представивши ту релігію в найбільш простій і невисокій формі. Це була справа цілковитого перекшталту старого стилю релігії, допасовуючи її до жадоби нового стилю.

Наслідком цілого того процесу, цитуючи історика Гейза, було те, що та „націоналістична теологія інтелектуалістів", і він міг би додати, „нової пануючої кляси", стали „націоналістичною мітологією для мас". Осягнено релігійний синкретизм. Продовжуваний нахил до різних вірувань предків покірливо пристосувався до потреб націоналістичного культу і дисципліни. Культ нації, пошана і поклоніння національним символам і героям, а культ Вашінґтона в ранній Америці був близьким обожнювання."

І далі, аналізуючи значення національностей, проф. Ісаакс цитує слова Солженіцина з його невиголошеної промови, яку він мав сказати в 1970 році при одержанні нагороди Нобеля. В тій промові Солженіцин писав: „Нації — це багатство людства. Вони є кристалізованими особовостями і навіть найменша між ними має свій власний колір та криє в собі особливий фасет Божого проєкту".

З того, правдоподібно також за Божим пляном, виникла ненависть, насильство і кровопролиття, — як вислід зудару цих кольорів, — коли їхні скристалізовані особовості сконфронтували себе з приводу своїх різниць та з приводу розподілу людського багатства духового чи матеріяльного".

І дальше, проф. Ісаакс пише: „Як громадянство в державі, „національність" є малощо менше пануючою та зпливовою, даючи індивідуумові забезпеку подвійну — фізичну та емоційну, і також вона може творити небезпечний і непевний світ; але яким гнобленим, невдоволеним і відчуженим не був би якийсь індивідуум у своїй „нації", однак, правдою є те, що деінде у світі він був би ще більше чужим, хіба якщо б, подібно як до Америки в минулих століттях еміґрували великі маси, що унікально могло це тоді робитися, коли такий індивідуум міг би носити в собі свою „націю" і набути нову національність, яка служила йому краще, ніж його стара.

Бути позбавленим горожанства означає — бути викиненим в пустелю бездомности поміж драпіжних потвор і тинятись у дикому світі. Терпіти таку недолю, як це в нашій ері терпіли мільйони втікачів, бездержавних і переміщених осіб, є, як пише Ганнаг Арендт, „учитися абстрактної наготи бути людиною", бо замало бути уповноваженим до т. зв. „людських прав" в нашому часі, коли „тільки національність лишилась стало визнаною, як єдиний зв'язок з людством".

Хоч в наших часах було й таке, що належати до означеної національности, з уродження радше, ніж на основі набутого громадянства, означало бути приреченим на вигнання і загладу. Наприклад, в гітлерівській Німеччині, жиди, які думали, що вони були німцями, врешті решт на своє горе перекона-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Голоси читачів

ЩЕ В СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ ОСЕЛІ НА ФЛЬОРИДІ

У „Свободі" з 25 лютого була опублікована інформація про проєкт української оселі недалеко Орляндо в центральній Флориді, в містечку Апопка. Проєкт такої оселі підготовив відомий там український підприємець Степан Ковальчук. У міжчасі туди їздило більше людей, заінтересованих того роду проєктом. Один з них, д-р П. Демус у „Свободі" опублікував „лист до редакції", пишучи, що інформація у „Свободі" про проєкт п. С. Ковальчука була неточна, що його фірма вже не існує і що положення пропонованої земельної площі не відповідне.

У відповідь на цей лист п. П. Демуса з 29 квітня „Свобода" одержала широку додаткову інформацію від п. С Ковальчука, а також написали деякі інші читачі, які мали нагоду у цих околицях побувати і познайомитися безпосередньо з проєктом. Порядком інформації читачів публікуємо важливіші винятки з двох листів.

Микола Фрей пише, що він з дружиною відвідав п. С Ковальчука, прочитавши допис у „Свободі". „Коли ми всьому добре приглянулися", — пише п. М. Фрей, — „то ми побачили, що вся інформація є правдива і ми там купуємо, хоч вже мешкаємо на Фльориді... Фірма п. Ковальчука не розв'язана, а п. Демус нічого не бачив. Коли б п. Ковальчук був тоді дома і поінформував його, то тоді п. Демус таких критичних завваг про п. Ковальчука був би не зробив". Далі п. Фрей пише, що на його думку „фірма ця має добрі пляни і навіть варто їй у цьому допомогти, а зокрема щоб збудувати дім для старших віком в гарній місцевості". Закінчуючи свій лист, п. М. Фрей пропонує всім заінтересованим цією справою поцікавитися і дістати всі інформації від п. С. Ковальчука.

Інший читач, п. Іван Ворона пише, що він, об'їжджаючи Фльориду, заїхав до Апопки, де мав також нагоду зустрінутися з С. Ковальчуком і познайомитися з його проєктом. Бюро С. Ковальчука легко знайти, пише він, а сама місцевість — це гарне, спокійне містечко з крамницями, банками, церквами і лікарнею. В околиці є гарний стейтовий парк, до якого недалеко з місця, де запроєктована оселя. „Сама Апопка має чудові краєвиди і робить вигляд гарного природного парку... Хто любить таку околицю без шуму великого міста і клімат Фльориди, то там гарно жити".

Подібних листів редакція одержала більше у зв'язку з поданою давніше інформацією про проєкт української оселі п. С. Ковальчука недалеко Орляндо.

З НАШИХ БУДНІВ

Лемкам сталася кривда

Кажуть, що під час З'їзду на Союзівці попав чи замішався поміж яворівців також один лемко, як потім виявилось — полум'яний патріот своєї вужчої батьківщини — Лемковини. Це він, кажуть, відважився приперти до стіни самого пана Кваса і поставив йому таке питання в справі формальній:

— Пане управителю, а чому на клаптику України чема нашої „Криниці"?

— Що, прошу?.. Якої криниці? — спитав розгублено пан Квас.

— Розуміється, що не Криниці - село, а Криниці-місто! — відпалив лемко-патріот.— Я бачу, що всі українські племена, крім лемків, мають тут свої павільйони: львів'яни, полтав'яни, закарпатці, буковинці, гуцули, бойки, навіть одесити дістали свій мотель „Одесу"! Я вже й не згадую про столицю „Київ", з двома його передмістями: „Дарницею" і „Липками". А де наш, лемківський павільйон?.. Хіба нас та сама Ненька - Україна не породила? Хіба ми від мачухи?!

В цьому місці, розуміється, йдеться не про саму тільки Союзівку, бо ж цілий Український Народний Союз є у великому борзі перед лемками, які той Союз закладали, будували, дали йому багато видатних лідерів, найзавзятіше, можна б сказати, союзову ідею „підорували". За такого одного „председу", небіжчика Дмитра Капітулу, належиться їм, лемкам, на Союзівці не тільки павільйон „Криниця", але й „Сянік", а й ще „Балигород" на придаток, тим більше, що з цих околиць походить наш знаменитий с к у л ьптор-уніст, голова ОУМА, Михайло Черешньовський.

Я не знаю, як собі пан Квас порадить в такій клопітливій ситуації: може напочатку цього вакаційного сезону перехрестить „Дарницю" на „Криницю", або „Винники" на „Дуклю", а може збудує над „Зеленим озером" стилевий, лемківський хмаросяг?.. Так, чи так, повністю погоджуюсь з моїм приятелем Михасем Черешньовським, який сказав у клюбі „Лис Микита", що в останньому часі пан Квас став - чисто „погуцулився", тобто закохався в Гуцулію так само, як наш славний маестро Едвард Козак-Еко, по реґі — сам автентичний бойко з Гірного!

Оце надійшла найновіша телеграма з Гантеру, що там, у пансіоні „Ксеня", відкривається в свято 4-го липня чергова виставка картин „3-ох Козаків", на котру Козак - тато привіз із Детройту такі прекрасні мозаїки з гуцульською тематикою, що... „людське око не може від них відорватися", — як запевняє колишній український „Пеле", король стрільців „Руси" й „України" і теперішній гантерський солтис, Володимир Кобзяр.

Ікер

Анатоль Вовк

НОВИЙ АНГЛО-УКРАЇНСЬКИЙ СЛОВНИК

(Огляд словника Подвезька і Балли)

4

Гасла на інші літери, які повинні б були бути у словнику: about-face, accolade, acronym, arborvitae, armrest, bikini, bingo, black light, bludgeon, Brazil nut, by-line, dachshund, delphinium, doodle, doublespace, double-talk, flammable, format, facial tissue, goo, haddock, impetigo, infestation, karat, karate, mall, meaningful, meatball, per annum, per capita, privet, privy (n.), pilot light, shingles, shoplifting, shopping center, shad, sibling, vulva, windsock, wintergreen.

ПОРІВНЯННЯ ЯКОСТИ ПЕРЕКЛАДУ У ДВОХ СЛОВНИКАХ

Найважливішою, мабуть, ознакою вартости будь - якого перекладного словника є якість пропонованих у ньому перекладів. Порівнюючи обидва Підвезькові словники у тому аспекті, можемо про новий словник сказати таке: у другому виданні виправлено доволі багато неправильних перекладів, яких чимало у словнику з 1964 року. Там, наприклад, переплутані були переклади термінів biconcave і biconvex та антонімів supine і prone. В новому словнику ці пари слів перекладені вже задовільно. А ось приклади інших задовільно виправлених перекладів. (Для збереження місця позначимо перший Подвезьків словник як „По1", а другий як „По2"). cymbals По1: цимбали, По2: тарілки; style (ботаніка) По1: маточка, По2: стовпчик; cesspool По1: помийна яма, По2: стічний колодязь.

Багато зокрема знаходимо виправлень ботанічних назв, які в По1 були чомусь особливо недбало опрацьовані. Не будемо наводити тут старих і нових перекладів. Скажемо тільки, що вони, для прикладу, стосуються таких англійських назв рослин: basil, bilberry, chrysantemum, cornflower, cowslip, columbine.

Треба сказати, що не всі помилкові чи неповні переклади з По1 тепер виправлено. Наприклад, як По1 так і в По2 перекладає слово cherry тільки словом „вишня", коли тут треба додати також переклад „черешня". Для уточнення цих назв треба би додати гасла sour cherry і sweet cherry.

Зауважуємо, що в новому словнику поправлено також правописні огріхи першого. Добре тепер написані англійські слова: damper, Tennesee, Pittsburgh, та українські переклади: кесон (в По1 — кессон), окиснюватися (в По1 — окислюватися), Массачусетс.

У передмові редакції нового словника сказано таке: „Велику вагу приділили укладачі словника відображенню специфіки словникового складу американського варіянта англійської мови". Автори свідомі, отже, цього, що в першому виданні словника американський мововжиток був показаний дуже незадовільно. На жаль, і По2 щодо того залишає багато до побажання. Бо ж чи справді американці вживають, як це каже По2, таких слів, як „cinemactor" у значенні „фільмовий артист, або „hunker" у значенні „ретроград, людина з відсталими поглядами"? У перекладі гасла apple sauce автори, крім сленґового значення „нісенітниця, дурниця" (але без позначки sl.) подають, як перше значення, „лестощі" (?), а зате зовсім не подають основного кулінарного значення оцього слова. Слово cheezy — у сленґовому значенні — укладачі перекладають як „модний, стильовий", коли треба: дешевий, дрантивий. Неправильно перекладені гасла in-patient, out-patient, primary (у виборах). З назвами американських квітів також недобре. Рослина bluet — це не волошка, а daisy в Америці —не є наша „маруна", а радше відповідає нашим квітам „королиця", „роман" чи „ромен". (Наша маруна по-англійському — feverfew).

Американізми, одначе, не є єдині випадки неправильних перекладів у новому словнику. Їх знайти можна багато більше. Ось приклади: ammonium chloride — ніяк не є „нашатирний спирт". Цей переклад це російська назва амоній гідроксиду (докладніше — його водяного розчину). Також liquid ammonia — не є „нашатирний спирт". Правильний переклад є „скроплений (або зріджений) амоніяк". Braze не значить „бронзувати", а при гаслі carat — вага карата повинна б бути 0,200 грама, а не, як подано, 0,2053 г. Слово calk не означає „негашене вапно", як це подано в словнику. Укладачі мали, мабуть, на думці слово calx, але й це слово тепер застаріле.

У дальшому chandelier — не є „канделябр", бо це слово відповідає анг. candelabrum. Chamber of Commerce не є „торгова палата", а „Торговельна палата", бо це назва установи, а не приміщення, де торгують. Chive(s) не „цибуля сіянка", а „трибулька". При перекладі гасла circle наші сідповідники „круг" і „коло треба б розділити знаком (;). Це тому, що вони не є синонімами, бо ж перше слово означає поверхню, а друге криву лінію. Вкінці privacy—це не те саме, що „самота, самотність" (— анг. lonelinese), а plaster of Paris — не є усякий „гіпс", а лише „палений гіпс".

При перекладі багатозначних слів словникар мусить робити вибір, котрі значення перекладати, а котрі ні. Часом це не легка справа, беручи до уваги, що деякі англійські гасла в тлумачних словниках коледжового рівня (тобто ще не найбільших) мають 20 і більше головних значень. На нашу думку, укладач перекладного словника знову ж таки повинен орієнтуватися у виборі практикою коротших тлумачних словників вищезгаданого типу.

З того пункту зору в новому словнику Подвезька знайдемо чимало неповних перекладів та перекладів, де значення не подані за чергою поширености в мові.

(Продовження буде)

НОВА КНИЖКА ПРО ІСТОТУ НАЦІОНАЛІЗМУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

лись у тому, що вони були жидами.

„В сталінській Росії мільйони українців, німців і татар були транспортовані на заслання і смерть. Навіть в Америці Франкліна Рузвельта, американські японці, які думали, що вони були американцями, раптово були викорінені і переселені до таборів відокремлення тільки тому, що на них дивились як на японців і боялися".

Автор представляє істоту націоналізму в багатьох інших аспектах життя народів і цим він примушує читача застановитися глибше і перевірити свій погляд на націю і національність.

Імпонуючим в підході автора до цієї справді делікатної справи є його чисто науковий підхід, позбавлений всяких упереджень.

Він намагається увійти в положення кожного народу-нації: сильної і слабої, пануючої і поневоленої, а в кінці приходить до висновку, що „наполегливість до національної державности є найсильнішою наполегливістю знаною людині, а мрія національної незалежности і самовизначення стали сном-кошмаром, з якого, здавалось би, ніхто не в силі пробудитись".

Проф. Ісаакс не розглядає націоналізму, як якесь благословення, але він не уважає його також прокляттям, а тільки як річ зовсім натуральну. Він вказує й на те, що як в минулому так і тепер, націоналізм спричинив чимало конфліктів між народами, що поставали на пункті багатства, політичної гегемонії, а навіть і заздрости. Тепер, із зростом перенаселення та турботами про харчування людства, про занечищення довкілля, а головно повітря і води, націоналізм серед народів світу не послаблюється, а навпаки, він зростає, — каже автор.

Дальше, зі статті бачимо, що автор не трактує поважно тих, які брехливо твердять, що їм вже вдасться заступити нації людьми інтернаціонального і безклясового покрою. Проф. Ісаакс каже: „родові боги в печерах реготались би, коли б приглянулись намаганням соціялістів створити безклясову інтернаціональну спільноту на скелях „національних" та „етнічних" різниць".

Цілковито погоджуємось з дотепно-іронічною заввагою проф. Ісаакса, бо нині ще не бачимо найменших познак того, що навіть за 500 і більше років французи, німці, англійці та інші народи схочуть зрезиґнувати із своєї національної ідентичности і перейти на якусь „інтернаціональну". Чому ж це так? А тому, що націоналізм не є ніякою ідеологією. Він є тим найголовнішим чинником, який підпорядковує собі всякі ідеології, а навіть релігії, якщо цього вимагає справа. Хтось може подумати, що це тільки фраза. Ні, це дійсний факт нашого часу, на що треба мати відчинені очі.

Наприклад, коли наш Блаженніший Верховний Архиєпископ Йосиф Сліпий відвідував канадських і американських українців, то в інших містах, до яких наш Достойний Гість не загостив, американська преса, навіть католицька, ані не писнула про ті відвідини справді великої людини і мученика за Христову віру. Коли ж з Ізраїля приїде до Америки якийсь пересічний рабин і складе якусь заяву про кривду, що діється жидам, то вся преса без вийнятку і навипередки трублять про ту, часто уявну кривду.

Чому ж це так, невже ж преса має два мірила справедливости, а може вона робить це з ворожости до українського народу? На всі припущення відповідаємо певним „ні!". І зовсім не помилимось, коли скажемо, що дійсною причиною мовчанки про ту подію є тільки підпорядкування цієї преси, включно з католицькою, політиці своєї нації.

Якими наївними були ті українські інтеліґенти, які дали себе зловити на вудку московського „інтернаціоналізму". Вони не були спроможні збагнути того, що московський шовіністичний націоналізм підпорядкував собі нову релігію — ідеологію соціялізму тільки в цілі збереження московської імперії.

Стаття проф. Ісаакса каже нам, що з його книжкою варто познайомитися й українським дотичним науковцям та журналістам, щоб відтак належно обговорити її на сторінках нашої преси, з метою уможливлення продістатись цим справді науковим гадкам про націоналізм в Україну, де вони ставатимуть неначе антидотом проти московської пропаґанди про „український буржуазний націоналізм".

В МЕХІКО ЗАКІНЧИЛАСЯ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

самій конференції виявилися чималі розходження в поглядах на різні справи, а т.зв. Мехіканська декларація тільки підтверджує, що шлях у майбутнє не буде надто легкий.

У Світовій Конференції Міжнародного Року Жінки в Мехіко Сіті взяли участь делеґації 133 держав, 31 міжурядових і 113 неурядових організацій та сім т.зв. визвольних рухів. На всіх 1,221 делеґатів було 20 відсотків чоловіків. 18 держав не були заступлені, в тому: Баграйн, Бутан, Бурма, Ємен, Західня Самоа, Камбоджа, Чад, Ґвінея - Біссау, Ляос, Ліхтенштайн, Малаві, Малдівські Острови, Мальта, Науру, Південна Африка, Савдівська Арабія, Сінґапур, Тонґа. На всіх сесіях внесено було разом аж 894 резолюцій, що стосувалися всяких тем і проблем, і всіх їх порядком „вияву солідарности" конференція в принципі схвалила, як доповнення до 219-пунктового пляну дії.

Як відомо, крім офіційної конференції під протекторатом Об'єднаних Націй, у Мехіко Сіті відбувалася також жіноча неофіційна конференція „Трибуна", на якій було зареєстрованих понад 3,000 учасників, які репрезентували різні країни і різні організації. В роботі „Трибуни" активну брали участь делеґатки українських жіночих організацій в системі Світової Федерації Українських Жіночих Організацій і з рамени Секретаріяту Світового Конґресу Вільних Українців, який мав там свого представника. Очолювали українську жіночу делеґацію з західніх країн делеґатки СФУЖО д-р Маруся Бек та пані Олена Процюк. В українській делеґації Український Народний Союз репрезентувала головна касирка пані Дячук, а заступниця головного предсідника УНС пані Марія Душник і пані Галина Герняк репрезентували УККА. До складу української делеґації входило разом 26 осіб, а в тому координатор Президії Секретаріяту СКВУ Андрій Семотюк та кореспонденти „Свободи" і „Смолоскипу".

ЗСА МОЖУТЬ ПЕРШИМИ ВЖИТИ АТОМОВУ ЗБРОЮ – ЗАЯВИВ ШЛЕСІНДЖЕР

Вашінґтон. — Секретар оборони Джеймс Шлесінджер у вівторок, 1-го липня, заявив групі кореспондентів що ЗСА не можуть категорично відмовитися від можливости, що перші вжиють атомову зброю, якщо б Заходові загрожувала неминуча мілітарна поразка, бо така відмова дуже послабила б НАТО, зовсім ліквідуючи „відстрашуючу потенціяльність" такої зброї. Шлесінджер сказав, що Вашінґтон протягом останніх 25-ох років відмовлявся відкинути можливість, що Америка в крайній потребі першою може вжити нуклеарну зброю і тому безпідставними є твердження деяких коментаторів, що президент Джералд Форд змінив політику щодо вживання атомової зброї. Секретар оборони у своїй заяві наголошував вживання тактичної атомової зброї, тобто порівняльно малих ракет на полі бою, але також зазначив, що „в дуже, а дуже крайньому випадку" ЗСА могли б також першими вжити стратеґічну атомову зброю, рівночасно підкресливши, що правдоподібність такої можливости дуже мала. Слова Шлесінджера, як вказують коментатори, мали на меті роз'яснити досить неясну заяву президента Форда, виголошену на минулотижневій пресовій конференції, в справі можливости вживання атомової зброї. Шлесінджер сказав, що скріплення звичайної мілітарної спроможности ЗСА і союзників з НАТО до великої міри зменшили потребу вживати атомову зброю, але кількакратно підкреслив, що Захід ніяк не може категорично відмовитися від застосування цієї зброї в крайній потребі.

Успіхи нашої молоді

Дня 22-го червня Мія Бах мала свій перший самостійний фортепіяновий речиталь у залі Катлер Юніон, — частина Істман Музичної Школи. Перший самостійний виступ молодої 15-річної піяністки удався з великим успіхом. В програмі, що вперше надруковано в двох мовах (англійською і українською) були: „Прелюд" і „Фуга Б-моль" Баха, „Соната Ф-дур", Оп. 10 ч. 2 Бетговена, „Вальс брілянт", оп. 34 ч. 1 Шопена та „В'язанка румунських танків" Бартока. На наддаток програми молода піяністка заграла свою власну композицію, яку численна Рочестерська публіка привітала щирими оплесками. Та це не єдина композиція Мії. Піяністка вже на кількох Рочестерських концертах грала свої власні твори.

Мія Бах

Мія вже 5 років є студенткою Істман Музичної Школи і на третім році в Бішоп Карні середній школі та на другий рік буде здавати матуру в Школі Українознавства ім. Т. Шевченка в Рочестері. В середній школі Мія грає в 3-ох шкільних оркестрах та їздила з подорожуючою оркестрою школи до Риму на Святий Рік, на запрошення Святішого Отця Папи Павла VI.

Мія продовжуватиме студії в Істман, одержавши стипендії, а цього літа сім тижнів бере участь в Музичнім інституті в Четоква, Н. Й. Окрім музики Мія любить шити і залюбки читає біографії композиторів та любить пластувати, є членкою 12-го Куреня УПЮ-ок ім. Ганни Барвінок в Рочестері. Мії мрія та ціль студій стати концертовою піяністкою.

Батьки Мії Стефанія і Людвик Бахи, брат Марко і вона сама належать до 437-го відділу УНСоюзу.

Юрій Ігор Павлічко

Комуністичне виховання недописує, ствердив 5-ий пленум ЦК ЛКСМ України

Київ. — В газеті „Молодь України" з 25 червня опубліковано повідомлення про те, що тут відбувся 5-ий пленум ЦК ЛКСМ (комсомолу) України. У цьому повідомленні відзначається, що „дальшого поліпшення вимагає трудове загартування молоді, виховання в неї комуністичного ставлення до праці і суспільної власности. В багатьох комсомольських організаціях, передусім Житомирської, Запорізької, Київської, Кіровоградської областей, допускається формалізм в організації соціялістичного змагання, частина молоді не підвищує свого професійного і культурно-технічного рівня. Комсомольські організації ряду учбових закладів республіки мало уваги приділяють формуванню в учнівської і студентської молоді високих моральних якостей, підвищенню їх відповідальности за рівень знань, підготовку до майбутньої трудової діяльности".

Далі у повідомленні пленуму говориться, що „значного поліпшення вимагає естетичне виховання молоді, робота з нею за місцем проживання, особливо в нових житлових масивах і віддалених населених пунктах". Пленум відзначив, що всі недоліки у праці з молоддю „стали можливі тому, що окремі комітети ЛКСМУ поверховно здійснюють керівництво комсомольськими організаціями, недостатньо турбуються про їх організаційно-політичне зміцнення, посилення виховного впливу на молодь".

Пленум виніс ряд постанов, зобов'язуючи всі комсомольські клітини на місцях „постійно поліпшувати роботу по вихованню молоді в дусі комуністичної моралі, зосередивши головну увагу на формуванні в неї безмежної відданости справі комунізму, палкої любови до соціялістичної батьківщини (тобто до СССР), глибокого розуміння свого громадського обов'язку перед суспільством". Під кінець своїх постанов пленум ЦК ЛКСМУ запевняє партійні органи та та ЦК ВЛКСМ (тобто московського всесоюзного комсомолу), що комсомол України таки вив'яжеться зі своїх завдань, зміцнить працю і мобілізуватиме „юнаків і дівчат на боротьбу за дальший розквіт нашої великої соціялістичної вітчизни", а в першій мірі підготується до „гідної зустрічі" 25-го з'їзду КПСС в наступному році.

В „УКРАЇНСЬКІЙ БРАЗИЛІЇ"

(Закінчення зі стор. 1-ої)

маса квітів для прикраси міста, парків, домів і для продажі, і які дешеві!

У Ріо, як і загально в Бразилії, повно контрастів. Попри хмародери, багато малих домів, і одні і другі побудовані на скелях, поміж скель, а може і під скелями. Ні, це лиш ряд довгих тунелів у скелях, якими можна доїхати до „Лараножейрас" — дільниці Ріо. Близькість кількох пляжів, які буквально розташовані в місті, визначила і моду мешканців Ріо. Тут люди одягнені дуже свобідно, як на літньому ресорті. Зовсім нікого не дивують прохожі в купелевих строях чи нагортках.

Туристів у Ріо дуже багато, а на одній з найкращих пляж „Капакабана" та в поблизьких готелях багато американців із ЗСА. Височезна стіжкувата гора Пан де Асукар з линвовою колійкою — це також одна з туристичних атракцій.

У Ріо дуже багато університетів, там і центр науки. Це ж до року 1960 Ріо був столицею Бразилії. При цьому Ріо також великий промисловий центр, що спричинює неминуче занечищення повітря і води. — Рух автовий не менший ніж в Ню Йорку, при чому бразилійці неустрашимі водії і не завжди респектують червоні світла, через це багато тут автомобільних катастроф.

У Ріо не бракує також бідаків, які не хочуть працювати, бо вони воліють байдикувати. Нещодавно бразилійський уряд зайнявся переселенням цих родин до подальших містечок, де приділюють їм будинки, щоб у цей спосіб звільнити Ріо з небажаного і некорисного елементу.

Української громади в Ріо немає, — живе тут лише кілька родин. При цьому варто згадати, що письменниця Віра Вовк (Селянська), яка тут постійно живе, дістала почесне горожанство міста Ріо де Жанейро.

(Продовження буде)

ПЕРЕД УКРАЇНСЬКИМИ ДНЯМИ В РИМІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

структуру своєї Церкви, яку треба тепер здійснювати та повсюдно визнавати.

∴

Що ж може бути більш догіднюю нагодою, як саме оцей черговий наш молитовний збір у Римі біля гробів Верховних Апостолів, щоб заманіфестувати світові і собі самим та перед нашою терплячою Церквою в Україні, що ця Церква живе, розвивається та, хоч, будучи гоненою, зазнає духовного тріюмфу.

Все це ми маємо спільно оголосити в почутті історичної відповідальности за сучасне і майбутнє цієї Церкви в Україні та на поселеннях.

∴

На врочистостях і маніфестуванні однодушности й ствердженню патріярхату не може скінчитися. Чергова зустріч українських католицьких Владик в Римі повинна завершитися новим Помісним Собором єпископів. Висування цих побажань збоку мирян не слід уважати ніякою пресією. Це найщиріше благання і сподівання вірних нашої Церкви, це спільна молитва, що супроводжатиме наших Владик до Риму. Нічого не було б більшим недоліком цієї чергової зустрічі Владик, як їх роз'їзд по домах з нічим після врочистостей в базиліці Святого Петра. Ніяке питання не було б більш пригноблюючим, як збірний докір: З чим Ви вернулися, наші Преосвященні?!

Самі Владики відчувають це краще, як ми, що черговий Синод (Помісний Собор єпископів) конче потрібний. Він повинен продовжити тяглість розбудови нашої помісної і патріяршої Церкви. Потрібно відновити Постійний Синод як правляче тіло нашої Церкви згідно з уставом, треба покликати дальші органи Патріяршої Курії, налагодити співпрацю й дію існуючих одиниць — митрополій, єпархій, екзархатів чи творення нових. Конче потрібно розпочати нову еру гармонійних взаємин з Святим Апостольським Престолом. Все це слід обдумати, винести відповідні постанови, накреслити напрямні, покликати до цього відповідальних і компетентних осіб й почати спільно нову світлу сторінку життя нашої Церкви. Хто ж інший може це вчинити як не Помісний Собор?!

Бажано також закінчити нервовий процес дозрівання нашої спільноти, припинити внутрішні міжусобиці, взаємні обвинувачення і підозри. Це може статися лише на спільній плятформі будування кращої долі для нашої Церкви і Народу на базі помісности й патріярхату у співпраці усіх Владик, монаших спільнот, у єдності і єдномислії всіх частин Божого Люду, у сполуці усіх поколінь нашої діяспори, у новій духовній єдності з Церквою - Матір'ю, якій мусимо забезпечити майбутнє і, врешті, в єдності всіх і під проводом Глави нашої Церкви, Блаженнішого Патріярха Йосифа.

Наша цьогорічна проща до Риму, наше паломництво до Петрового гробу та зустріч із його Намісником, Вселенським Архиєреєм, наша путь до батьківського дому Блаженнішого Отця Йосифа повинні стати виявом і засвідчення того усього.

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ МОЄЇ ЛЮБОЇ ДРУЖИНИ

бл. п.

ГАЛИНИ ВОРКЕВИЧ з роду ОПИР

коли залишила цей світ у ранніх годинах 15-го липня 1972 року.

В цей сумний день, 15-го липня, як і кожного дня, засилаю молитви до Всевишнього за спокій душі праведної, незабутньої моєї Дружини.

Спи моя Дорогенька, спи і про мене сни, так довго, доки мої кості не будуть зложені коло Тебе.

Твій любий муж —
ВАСИЛЬ ВОРКЕВИЧ

Роман Роменський

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ, ЯКА ПРИПАДАЄ 8-го ЛИПНЯ.

ДОРОГЕНЬКИЙ РОМА

Відколи тебе нема і роки багато змінились, і приятелі не такі стали. Життя моє з тобою ніколи не забудеться. Цей чудовий, квітучий місяць розлучив мене з тобою.

Багато споминів мені на серце приносить. Але смуток з серця мені не прожене, бо твоє місце коло мене пусте і ніхто не заступить мені тебе.

ДРУЖИНА

У ВОСЬМУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА
бл. п. міґр фармації
ОСИПА ГОРОДИСЬКОГО
відправиться
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
в СОБОРІ СВ. ВОЛОДИМИРА і ОЛЬГИ в ЧІКАГО, Ілл.
739 N. Oakley Blvd., Chicago, Ill. 60612
в понеділок, 14 липня 1975 р.
о год. 7-ій рано

Цією дорогою повідомляю Рідних, Друзів і Знайомих.

Про ласкаву участь і молитви в цей день за Душу Покійного просить —

дружина — МИХАЙЛИНА

В Чікаґо створено новий відділ Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви

Під кінець останнього року (28-29 грудня) наші зусилля довести до об'єднання мирянського руху за Патріярхат УКЦеркви увінчалися великим успіхом, бо якраз тоді засновано у Вашінґтоні один центральний провід, що має кермувати українським мирянським патріяршим рухом у цілому світі; цей центральний провід — це Українське Патріярхальне Світове Об'єднання під головуванням д-ра Петра Зеленого. Це безперечно, велика радість для всіх тих з-поміж нас, що щиро прагнуть патріяршого завершення нашої Церкви, бо тим способом усунено всякі можливості непотрібного роздріблення, ривалізації чи, навіть, взаємопоборювання. А вже найбільше радів цією подією наш Блаженніший Патріярх Иосиф, який у своїй тяжкій боротьбі за привернення нашій Церкві належних її прав чи не найбільшу піддержку одержує таки від мирян і тому хоче бачити мирян з'єднаних в одному спільному фронті. Може бути, що й ця подія — мирянське об'єднання в боротьбі за патріярхат також вплинула у великій мірі на рішення нашого Блаженнішого Отця прийняти офіційно титул патріярха.

Тепер, після осягнення цієї так довго очікуваної єдности, треба цю єдність ще більше скріпити посиленням мирянського руху, творенням нових відділів Товариств за Патріярхальний Устрій УКЦеркви, приєднуванням нових членів. Цю потребу зрозуміло зокрема українське Чікаґо, яке завжди стояло в перших рядах змагань за помісність, патріярхат, збереження прадідівських традицій. Найкращим доказом цього є традиційна, помісного типу парафія св. Володимира й Ольги, що дуже активно проявляється у всіх ділянках нашого церковного, національного, громадського і культурно-мистецького життя. Але, крім парафії, треба ще відповідної мирянської організації, яка б займалася виключно патріярхальним рухом. Під час відвідин Чікаґо проф. П. Зеленим, на початку ц. р., тут створився Ініціятивний комітет, завданням якого було заснування нового відділу Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви. 11-го червня, о год. 12-ій в полудне почались основуючі збори в авдиторії собору свв. Володимира й Ольги. Збори відкрив голова Ініціятивного комітету інж. Андрій Гарасовський. Після проведення молитви о. крил. М. Бутринським, дальше ведення зборів перейняв д-р О. Фаріон, довголітній головний радний парафіяльної ради свв. Володимира й Ольги. Після вибору президії, слово про завдання і програму Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви виголосив д-р В. Маркусь. Потім зав'язалась оживлена і речева дискусія. Учасники зборів підписували членські заяви та вплачували річні внески у висоті 3.00 дол. На внесок д-ра П. Гладкого обрано Номінаційну комісію в такому складі: д-р І. Микитюк, д-р М. Головатий і П. Хома. Рівночасно покликано Резолюційну комісію в особах Є. Іванкова і д-ра В. Петрини. Під час голосування обрано Управу: голова — інж. Андрій Гарасовський, заступник голови мгр М. Косарчин, секретар — п-і М. Сениця, скарбник — д-р М. Головатий, пресовий референт — Є. Іванків, організаційний референт — Роман Яхторович, члени: П. Хома, інж. Лев Боднар, І. Гуменюк. В склад Контрольної комісії ввійшли: д-р П. Гладкий, д-р М. Панчишин, Анна Білинська, а до Товариського суду: Р. Боднар, В. Миська, С. Горалевський. Члени Ради Мирян: д-р Т. Воробець, д-р Р. Кобилецький, ред. М. Денисюк, д-р О. Фаріон, д-р В. Маркусь, д-р Р. Смик, д-р В. Петрина, дир. П. Баб'як і проф. Р. Завадович.

Після прочитання і прийняття резолюцій кінцеве слово виголосив о. крил. М. Бутринський, який заохочував до послідовної, активної праці в патріяршому русі та вказував на збільшену діяльність священичого Т-ва св. Андрея, що є неначе відповідником мирянського Т-ва за Патріярхальний Устрій УКЦеркви. Збори закінчено молитвою. Закликаємо всіх наших свідомих українських католицьких мирян масово вступати до новоствореної організації. Допоможім Блаженнішому Патріярхові в осягненні його великих задумів. Хай українська Церква не буде вже більше бездушним знаряддям чужої політики, предметом торгів між Ватиканом і Москвою, але хай стане власнопідметною рівноправною одиницею у вселенській християнській родині.

Є. Іванків

СПОРТ

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „ІНТЕР СЕРБІЯ" СК 1:0 (0:0).

Юньйон 13-го червня 1975 р. — Вже розпочався футбольний турнір за Чашу і фінансові нагороди фірми броварень Райнгольда, що проходитиме на протязі двох місяців: червні і липні, на площі Фарчерз Ґров в Юньйон Н. Дж. Як і в попередніх роках в цьогорічному турнірі бере участь 8 чолових дружин з „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліги Ню Джерзі і ДАФБ-у Німецько-Американського Футбольного Союзу, поділені на дві рівнорядні групи по 4-ри. Після закінчення гор в групах, 1-го серпня ц. р. відбудуться фінальні зустрічі першунів за згадані нагороди та за 3-тє місце дружин, що займуть другі місця в групах.

У першому вечорі відбулися дві гри: СК „Рома" перемогла Юньйон Кавнті СК 1:0, „Ч. Січ" осягнула перемогу зі згаданим сербським клюбом таким же вислідом 1:0. Цього єдиного і переможного голя для „Ч. Січі" здобув Василь Каздоба в 56-ій хвилині після драматичного двобою з воротарем сербів, який зловив м'яч із сильного стрілу цього змагуна, одначе випустив з рук, — Каздоба, оминувши оборонців гостей вдруге, перейняв його і цим разом вмістив в сітку порожніх ворот.

Якщо йдеться про перебіг цих важливих змагань то проходили вони цікаво й досить емоційно. До перерви легку перевагу мали гості, напад яких провів кілька швидких рейдів, які успішно ліквідувала оборона, особливо воротар „Ч. Січі" — Гільгерс. Поступово після перерви „Ч. Січ вирівняла гру і, в свою чергу, почала частіше турбувати воротаря сербів, який, як вже згадано — остаточно пропустив цього єдиного голя зустрічі.

Після однорічної перерви в складі „Ч. Січі" успішно виступив Володимир Каздоба. По закінченні цих змагань кілька футболістів сербів заатакували окремих змагунів „Ч. Січі", як теж суддю у висліді чого провід турніру суспендує на час цілого турніру цих сербських спортовців.

Склад „Ч. Січі": Гільгерс, Касіяненко, Ткач, Охріменко, Вол. Каздоба, Юрчак, П. Паливода, Лужняк, Вас. Каздоба І. Паливода, Фарміґа, Козар, Ю. Бакун, Ілемський, Марущак. Менаджера Михайла Паливоду, який саме виїхав на двотижневі вакації до Югославії, заступав Петро Смук.

УЧНІВСЬКА ДРУЖИНА „Ч. СІЧІ" ЧЕМПІОНОМ СВОЄЇ ДИВІЗІЇ МОЛОДЕЧОЇ ЛІҐИ НЮ ДЖЕРЗІ „Ч. СІЧ" (УЧНІ) „САВД АМЕРІКА" (УЧНІ) 1:0.

Петерзон 14-го червня 75 р. — Цю свою „золоту" перемогу здобули молоді „Січовики" зі своїм найсильнішим суперником на їх площі в Петерзоні, завдяки якій вони стали чемпіоном так зв. „Джувенайл Дивізії" Молодечої Футбольної Ліґи Ню Джерзі. Були це останні і вповні рішальні про чемпіонат — змагання, які відкрито для обидвох дружин, що на протязі сезону домінували в ліґових грах. Єдиного і найціннішого голя сезону, цим разом, здобув талановитий юний футболіст — Андрій Бакун. Більшість змагунів тієї чемпіонської дружини, це випускники „Спортової Школи „Ч. Січі", якій вони й завдячують свої успіхи в цьому спорті. Тією великою перемогою молоді „Січовики" зробили неабияку приємність своєму невтомному провідникові — м-ґрові Іванові Хамулякові, який саме перебував в шпиталі на лікуванні.

Склад учнівської дружини в цих змаганнях: М. Хамуляк, Данилюк, Стоцько, Іваночко, Ратник, Костецький, Сернівка, І. Калинович, А. Бакун, Макар, Голинський, Зелик, Каруч.

Провідниками і опікунами дружини в цих змаганнях були В. і Н. Бакун, які тісно співпрацювали з провідником дружини протягом цілого сезону.

Молодша дружина новаків „Міджет" в своїй дивізії, тієї Ліґи, остаточно здобула звання віцечемпіона. Опікунами тієї дружини були: Я. Сосяк, В. Василак і мґр І. Хамуляк.

О. Твардовський

„ЛЕВИ" ЗАКІНЧИЛИ ВЕСНЯНИЙ СЕЗОН НА ДРУГОМУ МІСЦІ

Здавалося, що по відході 8-ох найкращих змагунів до професійних дружин (5-ох до „Стінг", 3-ох до „Кетс") „Леви" не будуть мати дружини. Однак Провід Т-ва не розгубився. Стягнено кількох змагунів із резерви, кількох студентів і так зліплено нову дружину. Дружина та не посоромила барв „Левів", амбітно змагалася у ліґових розгривках за першенство Вищої Дивізії і здобула почесне друге місце, тільки одною точкою різниці від першого. Перше місце здобула грецька дружина „Олімпік-Геркулес" із 10-ма точками. Це колишні дві окремі дружини, що цього року злучилися. Друге місце зайняли „Леви" із 9-ма точками, третє „Кікерс" із 8-ма.

Резерва здобула 10 точок і перше місце у своїй групі. Подаємо поодинокі висліди. У скобках висліди резерви.

Леви — Хорвати	0:2	(2:3)
Леви — Швабен	5:0	(3:5)
Леви — Тенерс	0:1	(3:0)
Леви — Кікерс	4:4	(4:0)
Леви — Лайтінґс	2:1	(5:2)
Леви — Ґрін-Вайт	2:1	(4:0)
Леви — Олімпік- Геркулес	1:0	(4:0)

В осінньому сезоні повернеться до „Левів" кількох змагунів із професійних дружин. Управитель дружини — Анатолій Гординський.

Роман Б. Припхан

Повідомлення Адміністрації

З уваги на те, що в днях від 28-го ЛИПНЯ до 2-го СЕРПНЯ, включно, „Свобода" НЕ БУДЕ ПОЯВЛЯТИСЯ — проситься всіх, хто мав би на цей час якісь оголошення, надіслати їх до публікації перед тією одинотижневою перервою.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КАРЛО ЛЮЇ СУСЬ, член УН-Союзу Відд. 264 Т-ва Укр. Тризуб в Карнеґі, Па., помер 7 червня 1975 р. на 15 р. ж. Нар. в Свісвал, Па., і став членом УНС 1960 р. Полишив у смутку батька, матір, сестри Естеру і Наомі, братів Йосипа і Івана. Похорон відбувся 10 червня ц. р. на кат. цвинтарі в Броддок, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ ШИШАК — членка УНС Відд. 321 Б-ва св. апп. Петра і Павла в Фінксвілі, Па., померла 22 червня 1975 р. на 53 р. ж. Стала членкою УНС 1974 р. Полишила в смутку мужа Андрія, сестру Анну, брата Володимира. Похорон відбувся 25 червня ц. р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Фінксвілі, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Д. Чук, секр.

МАРІЯ ГРАБОВСЬКА, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 4-го червня 1975 р. на 76 р. ж. Нар. в с. Станиславчику, пов. Броди, Україна і стала членкою УНС 1938 р. Полишила в смутку синів Дмитра, Богдана, 6 внуків, правнука, брата Стефана, сестер Катерину і Івку. Похорон відбувся 7 червня ц. р. на цвинтарі Ошен Вю в Стател Айленд, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Д-р В. Палідвор, секр.

ЮСТИНА ЧАБАН — членка УНС Відд. 156 Т-ва ім. Т. Шевченка в Честері, Па., померла 17 червня 1975 р. на 84 р. ж. Стала членкою УНС 1935 р. Полишила в смутку Марію і Катерину. Похорон відбувся 21 червня ц. р. на цвинтарі Лазнкрафт, Линуд, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
М. Новак, секр.

МАРІЯ КРОПЕЛЬНИЦЬКА, членка УНС Відд. 484 Т-ва ім. Т. Шевченка в Ютиці, Н. Й., померла 19-го червня 1975 р. на 78 р. ж. Нар. в Чернівцях, Буковина і стала членкою УНС 1950 р. Полишила в смутку синів Ярослава, Володимира, братів Володимира, Євстахія, сестер Іванну, Галину та 2 внуків. Похорон відбувся 21 червня ц. р. на цвинтарі св. Володимира у Вайсборо, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
В. Запарапюк, секр.

ОКСАНА ЯМНЯК — членка УНС Відд. 42 Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н. Дж., померла 6 червня 1975 р. на 66 р. ж. Стала членкою УНС 1968 р. Полишила в смутку мужа Петра, дочку Ліду та внука. Похорон відбувся 14 червня ц. р. на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Головачук, секр.

ПАВЛО БЄЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 63-ій в Форд Ситі, Па., помер 9 червня 1975 р. на 61 р. ж. Полишив у смутку Анну. Похорон відбувся на цвинтарі св. Франціска в Кадоган, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МАРІЯ МІХНО, членка УНС Відд. 358 Т-ва Згода в Клівленді, Огайо, померла 29 березня 1975 р. на 88 р. ж. Стала членкою УНС 1927 р. Полишила в смутку сина Михайла, дочку Дороту, внука і правнука. Похорон відбувся 1 квітня ц. р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Мирослава Футей, секр.

МАРІЯ ГАБУРЧАК, членка УНС Відд. 32 Т-ва ім. О. Ольжича в Філядельфії, Па., померла 12 травня 1975 р. на 87 р. ж. Стала членкою УНС 1921 р. Полишила у смутку 7 дочок і 2 синів. Похорон відбувся на цвинтарі Голи Крос у Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ТЕКЛЯ САМПАРА — членка УНС Відд. 45 Т-ва Любов у Філядельфії, Па., померла на 87 р. ж. Стала членкою УНС 1924 р. Полишила в смутку сина Андрія. Похоронена на цвинтарі Oakland в Філядельфії, Па.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ДМИТРО ПУКОЛЬ — член УНС Відд. 49 Б-ва св. Арх. Михаїла в Торонті, Канада, помер 16 травня 1975 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Лавриківцях, пов. Зборів, і став членом УНС 1924 р. Полишив у смутку дружину Людвіку, сина Миколу, доньки Анну і Катерину та 5 внуків. Похорон відбувся 19 травня ц. р. на цвинтарі Глендал в Торонті, Канада.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

АНАСТАЗІЯ КУЛЬКЕВИЧ, членка УНС Відд. 112 С-ва Преч. Діви Марії в Пармі, Огайо, померла 7 червня 1975 р. на 80 р. ж. Стала членкою УНС 1942 р. Полишила в смутку Франка, Майка і Джов, внуків та правнуків. Похорон відбувся 11 червня ц. р. на цвинтарі св. апп. Петра і Павла в Пармі, Огайо.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Капраль, секр.

СТЕЛЛА МАРШАЛ, членка УНС Відд. 178 С-ва Преч. Діви Марії в Манчестер, Н. Гемпшір, померла 18 травня 1975 р. на 69 р. ж. Стала членкою УНС 1934 р. Полишила в смутку синів Волтера, Петра, дочок Глорію та Елеонору, 3 внуків, 3 братів, 2 сестри. Похорон відбувся 22 травня ц. р. на цвинтарі св. Гедвіги в Манчестер, Н. Гемпшір.
Вічна Їй Пам'ять!
Марія Беднарчик, секр.

МИХАЙЛО ЮРКІВ, член УН-Союзу Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чікаґо, Ілл., помер 15 червня 1975 р. на 75 р. ж. Нар. в с. Ясенів, пов. Броди і став членом УНС 1961 р. Полишив у смутку дружину Анну, дітей: Емілія і Володимир, Адам і Каролин, Григорій і Марія, Ольга і Сел, 9 внуків. Похорон відбувся 17 червня ц. р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чікаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСоюзу

СУБОТА, 12-го ЛИПНЯ 1975 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 7 веч. в УНДомі. На порядку: звіти фінансові, організаційні, збирання чл. вкладок, роздача дивіденди та інші важні справи. — А. Струк, предс., С. Островський, фін. секр.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва ім. В. Хмельницького 158 Відд. о год. 6-ій веч. в залі УНДому, 216 Гренд вул. Проситься вирівняти вкладки та відібрати дивідендові чеки. Позаміщеві члени зволять надіслати оплачені коверти або поштові значки для пересилки дивіденди. Проситься вирівняти вкладки за місяць липень і серпень, бо під час вакацій зборів не буде. — П. Польний, предс., М. Кіт, рек. секр.